

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2021 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Kot /spr./

Sędziowie: SA Wiesław Pędziwiatr

SA Bogusław Tocicki

Protokolant: Joanna Rowińska

przy udziale Moniki Kowalskiej prokuratora Prokuratury (...)w Ś.

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2021 r. sprawy:

1. **G. Z.**

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 18 § 3 kk w zw. z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk, art. 18 § 3 kk w zw. z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk i art. 271 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk,

2. **W. M.**

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

3. **R. T. (1)**

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

4. **M. K. (2)**

oskarżoną z art. 258 § 1 kk, art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

5. **A. G.**

oskarżonej z art. 258 § 1 kk, art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

6. **J. N.**

oskarżonej z art. 258 § 1 kk, art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

7. **E. C.**

oskarżonej z art. 258 § 1 kk, art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

8. **W. S.**

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

9. **P. W. (1)**

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 kk,

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych: E. C., W. M., W. S., G. Z. oraz przez prokuratora co do oskarżonych: M. K. (2), R. T. (1), A. G. i P. W. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 15 lipca 2019 r., sygn. akt III K 84/17

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec:

- R. T. (1) w zakresie orzeczenia zawartego w pkt XXII części rozstrzygającej,

- A. G. w zakresie orzeczenia zawartego w pkt XXVIII części rozstrzygającej,

- M. K. (2) w zakresie orzeczenia zawartego w pkt XXVII części rozstrzygającej,

- P. W. (1) w zakresie orzeczenia zawartego w pkt XI części rozstrzygającej odnoszącego się do czynów zarzucanych w pkt LXII i LXXXII części wstępnej

i sprawę tych oskarżonych w uchylonym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Świdnicy;

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec W. S. oraz G. Z. w ten sposób, że kwalifikację prawną przypisanych im czynów uzupełnia o przepis art. 4 § 1 kk i na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. warunkowo zawiesza wykonanie wymierzonych im kar łącznych pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 4 lata, a w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec tych oskarżonych utrzymuje w mocy,

III. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy wobec J. N., W. M. i E. C.;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. D. i adw. I. D. kwoty po 600,00 zł podwyższone o 138,00 zł podatku od towaru i usług tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżonych J. N., W. M., E. C., G. Z. i W. S. z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 72/20	

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 15 lipca 2019r. sygn. akt III K 84/17		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
oskarżyciel posiłkowy		
oskarżyciel prywatny		
obrońca		
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
inny		

1.3. Granice zaskarżenia				
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia				
	w całości			
na korzyść		co do winy		
na niekorzyść	w części	co do kary		
			co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty				
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji				
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu			
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy			

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	
	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
uchylenie	zmiana	
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI		

PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
	W. M.	Zachowanie oskarżonego podczas uprzedniego pobytu w izolacji było prawidłowe. Był 58 razy nagradzany regulaminowo i raz ukarany dyscyplinarnie. Odbywał karę w systemie programowego oddziaływania, realizował zadania z niego wynikające. Nie deklarował udziału w podkulturze więziennej. Oskarżona nie była dotychczas karana sądownie Oskarżona nie była dotychczas karana sądownie Oskarżona nie była dotychczas karana sądownie	Opinia o oskarżonym z Aresztu Śledczego w Ś.	k. 9234-9235
	J. N.		Zapytanie o udzielenie informacji o osobie	k. 9219
	E. C.		Zapytanie o udzielenie informacji o osobie	k. 9220
	A. G.		Zapytanie o udzielenie informacji o osobie	k. 9223
	M. K. (2)		Zapytanie o udzielenie informacji o osobie	k. 9224
	R. T. (1)		Zapytanie o udzielenie informacji o osobie	k. 9225
	W. M.		Zapytanie o udzielenie informacji o osobie	k. 9243-9244
			Zapytanie o udzielenie informacji o osobie	
			Zapytanie o udzielenie informacji o osobie	
			Zapytanie o udzielenie informacji o osobie	

		Oskarżona nie była dotychczas karana sędownie		
		Oskarżony nie był dotychczas karany sędownie		
		Oskarżony był dotychczas karany sędownie		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
	Informacje o osobach z Krajowego Rejestru Karnego (k. 9219, k. 9210, k. 9223, k. 9224, k. 9225, k. 9243-9244) Opinia o oskarżonym z Aresztu Śledczego w Ś. k. 9234-9235	Dokumenty zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa przez upoważnione podmioty. Zasluguja więc w całości na uwzględnienie.		
2.2.2. Dowody nieuwzględnione				

<p>przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1. albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>1.</p>	<p>Apelację na niekorzyść oskarżonych: R. T. (1), A. G., M. K. (2) i P. W. (1) wniósł Prokurator (...)w Ś.zarzucając: I. obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., mającą wpływ na treść wyroku, polegającą na dokonaniu oceny zebranych dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	

zaniechanie
wskazania i
pominięcia w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku, oceny
niekwestionowanych
przez Sąd w
procesie ustalenia
stanu faktycznego,
dowodów z
wyjaśnień: G. Z., A.
M., W. U., L. Z., M.
Z., samej oskarżonej
A. G., M. B., C. K.,
A. C., E. W. (1), H.
S., I. W., K. M., R.
S., M. S. (vel K.) a
nadto pracowników
pokrzywdzonego
banku (...), N. S. i D.
C. oraz świadka E. K.

- w odniesieniu do
winy i sprawstwa i
M. K. (2) i A. G.
(z wyjątkiem czynu
opisanego XXIX
sentencji wyroku)
oraz dowodów z
wyjaśnień: G. Z., A.
M., W. U., L. Z., M. Z.

- w odniesieniu do
winy i sprawstwa
R. T. (1), co
doprowadziło do
dowolnego uznania,
że oskarżeni ci nie
popelnili
zarzuconych im
czynów, i w efekcie
ich uniewinnienia,
przy jednoczesnym
powołaniu i nadaniu
waloru
wiarygodności
wskazanym
dowodom - przy
prawidłowych

ustaleniach faktycznych - do ustalenia sprawstwa i winy, pozostałych oskarżonych w tym między innymi J. N. oraz E. C..

II. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na niezasadnym uznaniu, że oskarżony P. W. (1) nie popełnił zarzuconych mu czynów opisanych w punktach LXII i LXXXII części wstępnej wyroku, wobec braku dowodów wskazujących na winę i sprawstwo, podczas gdy z opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego wynika, że to oskarżony podrobił, w części stwierdzające nieprawdę zaświadczenia o zatrudnieniu, którymi następnie wymienieni oskarżeni posłużyli się podczas zawierania umów kredytowych i na podstawie, których, wprowadzili w błąd uprawnionych pracowników centrali, co do okoliczności

	<p>wskazanych w wydanych dokumentach, czym dopuścił się występów kwalifikowanych z art. 270§ 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k, w zw. z art. 65§1 k.k.</p>		
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Odnosząc się do apelacji prokuratora: apelacja zasługiwała na uwzględnienie. Rację ma skarżący twierdząc, że Sąd I instancji poczynił błędne ustalenia faktyczne w efekcie naruszenia reguł art. 7 kpk, skutkujące nieuprawnionym uniewinnieniem R. T. (1), A. G., M. K. (2) i P. W. (1) od zarzucanych im czynów. W odniesieniu do sprawy oskarżonego R. T. (1) zgodzić się należy z apelującym, że Sąd I instancji wybiórczo potraktował materiał dowodowy, niezasadnie marginalizując dowody obciążające oskarżonego. Otóż zasadnie wywodzi</p>			

prokurator, że oskarżona A. M. w swoich wyjaśnieniach opisując rolę współoskarżonego twierdziła, że nie sprowadzała się ona wyłącznie do przewożenia klientów do banku, zgodnie z zakresem prowadzonej przez oskarżonego działalności gospodarczej. R. T. (1) kreował wizerunek klientów, w taki sposób, żeby na pierwszy rzut oka nie doszło do ujawnienia przestępczego procederu. Wyjaśnienia A. M. potwierdził G. Z. twierdząc, że R. T. (1) celowo udawał się z klientami do banku, „aby ich pilnować, żeby nie wykręcili A.”. Zgodnie z wyjaśnieniami L. Z. oskarżony przewoził także dokumenty do banku, które odbierał z mieszkania G. Z. i M. Z.. Poza sporem jest, że R. T. (1) otrzymywał od pracownic banku koperty z prowizją z tytułu zawieranych umów, co świadczy o wysokim stopniu zaufania wobec tej osoby, zarówno ze strony pracownic

banku jak i A. D..
Zwrócić też należy
uwagę na skalę,
powtarzalność,
wielość zachowań
oskarżonego, co
także rzutuje na
jego świadomość
ich konsekwencji
prawnych. To
wszystko we
wzajemnym
powiązaniu
dowodzi, że
oskarżony miał
świadomość
ułatwienia innym
osobom
oszukańczego
procederu. Są zatem
dowodowe
podstawy, by
przypisać
oskarżonemu
zjawiskową formę
przestępstwa w
postaci
pomocnictwa w
zamiarze
ewentualnym do
oszustwa
popelnionego przez
inne osoby.

Rację ma również
oskarżyciel
publiczny
kwestionując
orzeczenie o
uniewinnieniu M.
K. (2) oraz A.
G.. Zbyt małą
wagę przywiązał
Sąd Okręgowy do
faktu, że w
dniu 29.11.2012r.
E. C. otrzymała
pocztą elektroniczną
zakaz współpracy
z biurem (...).

Oskarżona J. N. przyznała wszak, że wszystkie oskarżone pracownice wiedziały o tym zakazie, a pomimo tego obsługiwały klientów przysyłanych przez A. D. udzielając im kredytu. Poza sporem jest, że oskarżone w sposób, najdelikatniej rzecz ujmując, niestandardowy, jak na procedurę bankową, pobierały w formie gotówkowej od klientów A. D. prowizję, którą wkładały do kopert i przekazywały R. T. (2) bądź W. S.. Odmienny był tryb sprawdzania klientów, którzy powoływali się na to, że zostali skierowani przez A. D., w szczególności pod kątem zdolności kredytowej. Ów szczególny sposób traktowania klientów – nieakceptowalny w świetle zeznań J. P. czy też N. S. - przysyłanych przez A. D., świadczy o tym, że oskarżone miały świadomość ułatwienia innej osobie popełnienia przestępstwa oszustwa na szkodę banku. Z wyjaśnień M. K. (2) (k.

8082) i A. G. (k. 5027-5029 i k. 5033-5036) wynika, że zaświadczenia o dochodach wspomnianych klientów budziły niepokój. Oskarżone miały świadomość, że 10 procent prowizji przekazywały na konto A. D. lub odkładały do koperty, podobnie jak pozostałe pracownice banku. Taki sposób obsługi klientów znacząco różnił się od klientów innych pośredników. Dodać należy, że owi klienci tzw. „słupy” też zachowywali się inaczej od innych klientów banku, ponieważ byli schematycznie przygotowywani do swojej roli, co więcej, sam ich wygląd czy sposób zachowania musiał budzić pewne podejrzenia. Owe osoby nie potwierdziły w banku istnienia umowy pośrednictwa z A. D., a o potrącanych wysokich prowizjach niejednokrotnie dowiadywali się dopiero od pracownic banku, przy czym bynajmniej wtedy temu nie oponowali, co logicznie miało

uzasadnienie w tym, że nie mieli zamiaru spłaty owego kredytu. Nie sposób zatem przyjąć, odwołując się do reguł logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, że oskarżone nie miały świadomości udziału w popełnieniu przestępstwa przez inne osoby. Słusznie eksponuje prokurator zeznania E. K., z których wynika, że bez trudu zaraz po rozpoczęciu pracy w (...) Oddziale Banku (...) zorientowała się, że klienci którzy przychodzili z biura A. D. obsługiwani byli na innych zasadach. Nie uzgadniali warunków uzyskania pożyczki, ani kosztów jej udzielenia „przychodzili po prostu po pieniądze i na wszystko się godzili”. Co więcej, klienci ci przychodząc do banku pytali się zwykle o J. N. lub A. G., co świadczy o tym, że te oskarżone były „wtajemniczone” w przestępczą działalność.

<p>Wniosek apelacji prokuratora odnoszący się do decyzji o uniewinnieniu P. W. (1) w zakresie dwóch czynów nie wymaga omówienia, skoro Sąd orzekający w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku potwierdził, że istotnie dopuścił się zarzucanego w apelacji oskarżyciela publicznego uchybienia. Dodać tylko należy, że wyrok reformatoryjny w tym zakresie nie mógł być wydany z uwagi na zasadę ne peius.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Prokurator (...)w Świdnicy wniósł o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. uchylenie wyroku Sądu I instancji w całości, co do oskarżonych R. T. (1), M. K. (2) oraz A. G. i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania, 2. zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o winie w stosunku do oskarżonego P. W. (1), w zakresie 	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	

<p>czynów opisanych w punkcie LXII i LXXXII części wstępnej wyroku i uznanie go winnym opisanych występów oraz ustalenie, że zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw, opisanego w punkcie XV części dyspozytywnej orzeczenia.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wniosek o uchylenie wyroku Sądu I instancji co do oskarżonych R. T. (1), M. K. (2) oraz A. G. i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania, jest zasadny. Błędne ustalenia faktyczne w efekcie naruszenia reguł art. 7 kpk, skutkowały nieuprawnionym uniewinnieniem R. T. (1), A. G., M. K. (2) i P. W. (1) od zarzucanych im czynów.</p> <p>Wniosek apelacji prokuratora odnoszący się do decyzji o uniewinnieniu P.</p>	

W. (1) nie mógł zostać uwzględniony z uwagi na niemożność wydania wyroku reformatoryjnego w związku z zasadą ne peius.

Lp.	Zarzut
2.	Apelacja zasadny wniósł obronca częściowo oskarżonej J. zasadny N. niezasadny zaskarżając wyrok w części dotyczącej oskarżonej J. N. to jest w zakresie jego punktów XXIII, XXIV, XXV, XXVI, XLV, XLVI punkt 2, oraz XLVIII, w części rozstrzygającej wyroku na korzyść

oskarżonej,
zarzucając:

1.)
naruszenie
przepisów
prawa
karnego
procesowego,
przyjętych
za
podstawę
orzeczenia
i
mające
wpływ
na
treść
orzeczenia

-

art.

4

k.p.k.,

art.

5 §

2

k.p.k.,

art.

7

k.p.k.,

art.

410

k.p.k.

i

art.

424

§ 1

pkt

1 i 2

k.p.k.

polegające

na :

-

przekroczeniu

granic

swobodnej

oceny

dowodów

i

dokonaniu
oceny
dowodów
w
sposób
dowolny,
wbrew
zasadom
prawidłowego
rozumowania
oraz
doświadczenia
życiowego,
poprzez
przyjęcie,
na
podstawie
wyjaśnień
A.
D.,
W.
U.,
A.
M.,
A.
G.,
M.
K.
(2),
G.
Z.
oraz
zeznań
E.
K.,
iż
oskarżona
J.
N.
obejmowała
swoją
świadomością
udział
w
zorganizowanej
grupie
przestępczej,
jak
świadomie
działała

w
zakresie
czynów
jednostkowych
przypisanych
oskarżonej,
a
połączonych
w
ciąg
przestępstw,
podczas
gdy
z :

wyjaśnień
A.
D.
nie
wynika,
aby
oskarżona
J.
N.
miała
świadomość
udziału
w
takiej
grupie,
a
relacje
między
tymi
osobami
miały
wyłącznie
charakter
służbowy
i nie
łączyły
tych
osób
żadne
relacje
towarzyskie,

wyjaśnień
A.
G.,

M.
K.
(2)
wynika,
że
wszystkie
trzy
pracownice
banku
wykonywały
czynności
związane
z
udzielaniem
kredytów
uzupełniając
się
w
zależności
od
etapu
udzielania
tego
kredytu
(wpisywanie
danych
celem
uzyskania
informacji
o
możliwości
uzyskania
kredytu,
weryfikacji
przedłożonych
dokumentów
przez
kredytobiorcę,
podpisania
umów),
a
rola
wszystkich
trzech
osób
była
tożsama,
zaś
działanie
każdej

z
nich
nie
odbiegało
od
normalnej
procedury
w
banku
przyjętej,
przy
czym
nie
miało
znaczenia,
która
z
pracownic
banku
wykonywała
poszczególną
czynność
związaną
z
udzielenie
kredytu,

wyjaśnień
W.
U., z
których
nie
wynika,
ażeby
oskarżona
J.
N.
miała
informacje
zezwalające
jej
na
przypuszczenie,
że
dokumenty
przedkładane
do
weryfikacji

są
sfalszowane,

wyjaśnień
A.
M.,
z
których
wynioskować
można
tylko
i
wyłącznie,
że
A.
D.
znała
J.
N.,
co w
sytuacji
współpracy
pomiędzy
nimi
jest
sytuacją
normalną,
zaś
wyjaśnienia
w/
w w
zakresie
powiązań
rodzinnych,
spotkań
towarzyskich
i
imprez
nie
zostały
zweryfikowane
i
wyjaśnieniom
tym
przeczą
wyjaśnienia
pozostałych
osób
w
tym

G.
Z.,
A.
D.,
P.
W.
(1),

wyjaśnień

G.
Z. z
których
wbrew
twierdzeniom

Sądu,
nie

wynika,

aby

zachowanie

oskarżonej

J.

N.

odbiegało

od

zachowań

pozostałych

pracownic

banku,

ani

też,

że

miała

lub

nawet

mogła

mieć

ona

świadomość

przestępczego

charakteru

działalności

A.

D. i

jej

współpracowników,

zeznań

E.

K., z

których

również
nie
wynika,
ażeby
zachowanie
oskarżonej
J.
N.
odbiegało
od
zachowań
pozostałych
pracownic
banku,
poza
tym,
iż
jako
długoletnia
pracownica
banku
współpracowała
już
wcześniej
z
biurem
A.
D.,

- nie
uwzględnieniu
wszystkich
okoliczności
wynikających
z
zebranego
w
sprawie
materiału
dowodowego
i
pominięciu
ich
w
ocenie
tegoż
materiału
w
postaci:
wyjaśnień

P.
W.
(1),
A.
D.,
G.
Z.,
W.
M.,
R.
T.
(1),
M.
K.
(2),
A.
G.,
J.
K.,
P.
D.,
W.
S.,
z
których
to
wynika,
że
rola
każdej
z
pracownic
banku,
w
tym
J.
N.
była
taka
sama
i
nie
miało
znaczenia
czy
przyszły
kredytobiorca,
czy
to
dla

weryfikacji
danych
niezbędnych
dla
uzyskania
kredytu,
czy
dla
podpisania
umowy
miał
zgłosić
się
do
obojętnie,
której
z
pracownik
banku

- nie
uwzględnieniu
wszystkich
okoliczności
wynikających
z
zebranego
w
sprawie
materiału
dowodowego
i
pominięciu
ich
w
ocenie
tegoż
materiału,
w
postaci
wyjaśnień
i
zeznań
wszystkich
kredytoborców,
którzy
nie
wskazywali
na
szczególną

rolę
którejkolwiek
z
pracownik
banku
przy
uzyskiwaniu
kredytu
i
nie
wyróżniali
w
tym
zakresie
J.
N.,

- nie
uwzględnieniu
wszystkich
ustalonych
okoliczności
faktycznych
i
pominięciu
ich
w
ocenie
tegoż
materiału,
wskazujących
na
to,
że
oskarżona
J.
N.
w
chwili
wprowadzenia
danych
klienta
na
podstawie
informacji
otrzymanych
od
E.
C.
do

weryfikacyjnego
systemu
bankowego
nie
miała
jakichkolwiek
możliwości
sprawdzenia
czy
dane
otrzymane
od
E.
C.
są
danymi
fałszywymi
czy
prawdziwymi,
co
wskazuje
na
to,
że
dokonując
tej
czynności
w
żaden
sposób
oskarżonej
nie
można
przypisać
świadomości
we
wprowadzaniu
fałszywych
danych,
tym
bardziej,
iż
nie
ma
jakiegokolwiek
dowodu
na
to,
iż
dane

te
w
formie
dokumentu
istniały
w
momencie
wprowadzenia
ich
do
weryfikacji,
czy
też
były
to
tylko
informacje
przekazywane
celem
ustalenia,
czy
przy
wskazanej
wysokości
wynagrodzenia
określonej
osoby
jest
możliwe
uzyskanie
kredytu,
a
jeżeli
tak
to
w
jakiej
wysokości.

- nie
uwzględnieniu
okoliczności
faktycznych
i
pominięciu
ich
w
ocenie
tegoż
materiału,

bezspornych,
potwierdzonych
przez
dwie
pozostałe
pracownice
banku,
iz
działanie
i
zachowanie
się
J.
N.
w
procesie
uzyskiwania
kredytów
przez
klientów
A.
D.
w
żaden
sposób
nie
różniło
się
od
ich
działań,
że
wszystkie
trzy
pracownice
banku
zamiennie
dokonywały
wpisów
weryfikacyjnych
i
podpisywały
umowy

- nie
uwzględnieniu
i
pominięciu
ich
w

ocenie
tegoż
materiału
iż
praktyką
przyjętą
w
banku
była
weryfikacja
dokumentów
przedłożonych
przez
kredytobiorcę
tylko
i
wyłącznie
pod
względem
formalnym,

co w
konsekwencji
doprowadziło
do
błędnych
ustaleń
faktycznych
przyjętych
za
podstawę
wyroku
i
mających
wpływ
na
jego
treść,
a
także
naruszenia
zasady
określonej
w
art.
5 §
2kpk.

Zwięzle
o
powodach
uznania
zarzutu
za
zasadny,
częściowo
zasadny
albo
niezasadny

Odnosząc
się
do
apelacji
J.
N.,
nie
zasługiwała
na
uwzględnienie.
Rola
J.
N. w
procesie
obsługi
klientów
przysyłanych
przez
A.
D.
była
jeszcze
bardziej
znacząca
niż
rola
współoskarżonych
A.
G. i
M.
K.
(2).
Te
wszystkie
argumenty,
które

przywolał
Sąd
Apelacyjny
w
odniesieniu
do
współoskarżonych
omawiając
apelację
prokuratora
jawią
się
zatem
jako
aktualne.
Nie
były
więc
dowolne
ustalenia
Sądu
Okręgowego,
stanowiące
kanwę
przypisania
oskarżonej
przestępstw
pomocnictwa
do
oszustwa.
Przy
czym
słusznie
Sąd
I
instancji
swoje
wnioski
wyprowadza
także
z
większej
zażyłości
J.
N. z
E.
C. i
A.
D..
W.

U. i
A.
M.
potwierdziły
bowiem,
że J.
N. i
E.
C.
znały
się
prywatnie
z A.
D..
Nadto
J.
N.
była
dobrą
znajomą
P.
W.
(2).
Wskazana
A.
M.
dodatkowo
obciążała
J.
N.
wyjaśniając,
że J.
N.
zwracała
uwagę
na
wątpliwą
wiarygodność
zaświadczeń
dokumentujących
zdolność
kredytową
osób
przychodzących
od
A.
D..
Wprost
A.
M.

przycząc
wypowiedzi
A.
D.
wyjaśniła,
że ta
zapropowała
nawet
J.
N.
piądze
za
załtwianie
kredytów.
Oskarżona
J.
N.
przyznała,
po
konfrontacji
z A.
D.,
że
była
pouczona
przez
E.
C.,
by
pytać
się
klientów
czy
umawiali
się z
pośrednikiem
kredytowym
na
provizję
i
istotnie
kilkakrotnie
klienci
zostawiali
piądze
dla
A.
D. u
niej.
Zmienność

wyjaśnień
oskarżonej
też
nie
przemawia
na
jej
korzyść,
wbrew
odmiennym
zapatrywaniom
apelującego.
Reasumując
w
kontekście
uwag
poczynionych
na
tle
apelacji
prokuratora
dotyczących
oskarżonych
A.
G. i
M.
K.
(2)
tracą
na
znaczeniu
argument
apelującego,
że z
tych
samyh
powodów,
które
legły
u
podstaw
uniewinnienia
tych
oskarżonych
Sąd
I
instancji
winien
był
uniewinnić

J.
N..
Kwestionując
zaś
ocenę
prawną
czynu
J.
N.
obrońca
traci
z
pola
widzenia,
że
Sąd
przyjął
w
jej
przypadku
zjawiskową
formę
pomocnictwa
i to
z
zamiarem
ewentualnym,
a to
czyni
zastrzeżenia
obrońcy
w
tej
materii
nieuzasadnionymi.

Kontrolując
orzeczenia
o
karze
w
stosunku
do
oskarżonej
nie
dopatrzył
się
Sąd
Apelacyjny
jej

rażącej niewspółmierności.	
Wniosek	
Podnoszący powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popelnienia zarzucanych jej czynów.	zasadny częściowo zasadny niezasadny
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Ustalenia Sądu Okręgowego odnośnie do przypisania oskarżonej przestępstw pomocnictwa do oszustwa nie były	

dowolne.
Sąd
przyjął
w
jej
przypadku
zjawiskową
formę
pomocnictwa
z
zamiarem
ewentualnym,
a to
czyni
zastrzeżenia
obrońcy
kwestionującego
ocenę
prawną
czynu
J.
N.
nieuzasadnionymi.

L Zarzut

3. Apelacyjny
wnióś
obroncy
oskarżonej
zasadny
E.
Niezasadny
zaskarżając
wyrok
w
części
dotyczącej
oskarżonej
to
jest
w
zakresie
punktów
XXII,
XXIII,
XLV
zarzucając
błąd

w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych
za
podstawę
orzeczenia,
mający
wpływ
na
jego
treść,
a
polegający
na
tym,
iż
wbrew
dowodom
zebrany
w
postępowaniu
Sąd
bezpodstawnie
przyjął,
iż
oskarżona
E.
C.
udzieliła
pomocy
bidrac
udział
w
zorganizowanej
grupie
przestępczej
do
popelnienia
przez
A.
D.,
L.
D.,
R.
T.
(3),
W.
U.,
W.

M.,
A.
G.,
P.
W.
(1)
i
innych
ustalonych
i
nieustalonych
osób
przestępstw
z
art.
297
§1
k.k.
i
286
§1
k.k.
-
wyłudzenia
pożyczek
i
kredytów
na
szkodę
(...)
S.A.
z
siedzibą
we
W.
Oddział
w
W.,
które
to
czyny
opisane
zostały
w
punktach
wymienionych
w
rozdziałach
(Nb.)
XXI

i
XXII
wyroku.

Zwięźle
o
powodach
uznania
zarzutu
za
zasadny,
częściowo
zasadny
albo
niezasadny

Odnosząc
się
do
apelacji
E.
C.
stwierdzić
należy,
że
z
całą
pewnością
nie
dopuscił
się
Sąd
Okręgowy
zarzucanego
błędu
w
ustaleniach
faktycznych.
W
przypadku
tej
oskarżonej
aktualne
są
uwagi
wyrażone
przy
okazji
odnoszenia

się
do
apelacji
prokuratora
i
oskarżonej
J.
N..
Twierdzenia
apelującego
zmierzające
do
podważenia
ustaleń
o
przestępczym
porozumieniu
z
A.
D.
mają
charakter
wyłącznie
polemiczny
i
wybiórczy,
pomijają
bowiem
treść
dowodów
jednoznacznie
obciążających
oskarżoną
przywołanych
przez
Sąd
Okręgowy
w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku.
Dość
powiedzieć,
że
bez
takiego
„przestępczego
porozumienia”
obsługa
klientów

przysyłanych
przez
A.
D.
do
banku
na
całkowicie
innych
zasadach
wbrew
wyraźnemu
zakazowi
przełożonych
nie
miałaby
racjonalnego
wy tłumaczenia.
To,
że
oskarżona
działała
pod
presją
wykonywania
planów
sprzedaży,
a
także
pod
osobistą
presją
dyrektora
regionalnego
zmniejsza
oczywiście
stopień
winy,
ale
nie
dyskwalifikuje
kwalifikacji
prawnej
jej
zachowania.
W
tym
kontekście
żadnego
znaczenia

nie
ma
orzeczenie
Sądu
Pracy
wypowiadającego
się
na
temat
rozwiązania
stosunku
pracy
oskarżonej
z
bankiem.
Odwołując
się
do
przyjętej
przez
Sąd
kwalifikacji
czynów
oskarżonej
na
płaszczyźnie
pomocnictwa,
błędnie
apelujący
zwraca
uwagę
na
konieczność
ustalenia,
że
oskarżona
działała
w
celu
osiągnięcia
korzyści
majątkowej.
Skorygowany
opis
czynu
nie
pozostawia
żadnych
wątpliwości,
że

Sąd
I
instancji
przyjął
-
trafnie
zresztą
-
że
oskarżona
działała
z
zamiarem
ułatwienia
innym
osobom
popelnienia
oszustwa.
Ta
forma
zjawiskowa
przestępstwa
możliwa
jest
także
przy
ustaleniu
zamiaru
ewentualnego,
jak
miało
miejsce
w
przypadku
oskarżonej.
Subiektywne
przekonania
oskarżonej
co
do
słuszności
i
prawidłowości
podjętych
czynności
nie
mogą
uwolnić
jej
od

odpowiedzialności
karnej
za
przypisane
przestępstwo.
Ocena
dowodów
z
tym
zakresie
dokonana
przez
Sąd
I
instancji
mieściła
się
w
granicach
swobody
zakreślonej
art.
7
kpk
i
poczynionych
na
jej
podstawie
ustaleń
Sąd
Apelacyjny
zmienić
nie
może.
Kontrolując
orzeczenie
o
karze
w
stosunku
do
oskarżonej
nie
dopatrzył
się
Sąd
Apelacyjny
jej

rażącej
niewspółmierności.

Wniosek

Podkreślić

powyższe
częściowo
zarzuty

obronca
zasadny
wnioś

O niezasadny
zmianę
zaskarżonego
wyroku

poprzez
uniewinnienie
oskarżonej
od
popelnienia
zarzucanych
jej
czynów.

Zwięźle

o
powodach
uznania
wniosku
za
zasadny,
częściowo
zasadny
albo
niezasadny.

Ocena
dowodów

w
zakresie
przypisania
winy
oskarżonej
dokonana
przez
Sąd
I
instancji
mieściła

się
w
granicach
swobody
zakreślonej
art.
7
kpk
i
nie
ma
podstaw
do
zmiany
poczynionych
na
jej
podstawie
ustaleń.

Lp.	Zarzut
4.	<p>Apelacja zasadny wniósł obronca częściowo oskarżonego; zasadny W. niezasadny M. zaskarżając wyrok w punktach XVIII, XIX, XX, XXI, XLV zarzucając:</p> <p>1. obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia,</p>

a
mianowicie:

a)
art.
4
kpk,
art.
7
kpk
i
art.
410
kpk
polegającego
na
naruszeniu
zasady
swobodnej
oceny
dowodów
poprzez
ocenę
zebranego
w
sprawie
materiału
dowodowego
w
sposób
dowolny,
bez
jego
wszechstronnego
rozważenia
w
oparciu
o
wskazania
wiedzy
i
doświadczenia
życiowego
poprzez:

I.
przyjęcie,
że
zeznania
złożone

przez
świadków
E.
W.
(1),
J.
S.,
E.
T. i
K.
B.
potwierdzają
sprawstwo
i
winę
oskarżonego
W.
M.
w
sytuacji,
gdy
wymienione
powyżej
osoby
nie
wskazują
bezpośrednio
na
oskarżonego
W.
M.,
lecz
wspominają
o
bliżej
nieokreślonym
(...),
przy
czym
E.
W.
(1)
na
rozprawie
wskazywała,
że
nie
jest
pewna
czy

(...)
to
oskarżony
W.
M.,
a E.
T.
podczas
przesłuchania
wyjaśniała,
że
„oprócz
cyganki
i
tego
K.
nikogo
więcej
nie
było”,
natomiast
K.
B.
podczas
przesłuchania
wspominała
tylko
o
W.
mieszkającym
na
P. -
co
nie
jest
wystarczające
dla
uznania
oskarżonego
za
winnego
popelnienia
zarzucanych
mu
czynów,
II.
przyjęcie
w
uzasadnieniu

wyroku,
że
zeznania
złożone
w
postępowaniu
przygotowawczym
przez
świadka
B.
N.
wskazują
na
winę
i
sprawstwo
oskarżonego
W.
M.
w
sytuacji,
gdy
B.
N. w
żaden
sposób
nie
odnosi
się
w
nich
do
osoby
W.
M. a
zaświadczenie
o
zatrudnieniu
E.
W.
(1)
w
PHU
(...)
w
W.
według
opinii
biegłego
grafologa

zostało
wypełnione
przez
oskarżoną
A.
M.,

III.
przyznanie
bezkrytycznie
waloru
wiarygodności
zeznaniom
złożonym
przez
świadków
J.
S.,
K.
B.,
B.
N.,
A.
D.,
W.
U. w
sytuacji,
gdy
osoby
te
nie
zostały
przesłuchanie
bezpośrednio
przez
Sąd
w
toku
postępowania
przed
Sądem
Okręgowym
w
Świdnicy
z
uwagi
na
brak
możliwości
ustalenia

ich
aktualnego
miejsca
pobytu,
jak
również
wyjaśnieniom
złożonym
przez
oskarżoną
A.
M.,
przy
czym
biorąc
pod
uwagę
postawę
tych
osób
w
toku
postępowania
należałoby
podchodzić
do
ich
zeznań
z
dużą
dozą
ostrożności,
albowiem
mogły
one
być
składane
tej
treści,
aby
umniejszyć
własną
odpowiedzialność
karną,

**- co
skutkowało
błędem
w
ustaleniach**

*faktycznych
w
postaci
przyjęcia
przez
Sąd
I
instancji,
że
oskarżony
W.
M.
popęłił
czyny
opisane
w
punktach
XVIII,
XIX,
XX,
XXI
zaskarżonego
wyroku,
w
sytuacji
gdy
zgromadzony
materiał
dowodowy
w
sprawie
nie
jest
wystarczający
dla
kategorycznego
przyjęcia
takiego
stanowiska
z
uwagi
na
istniejące
poważne
wątpliwości
co
do
winy
i
sprawstwa*

**oskarżonego
W.
M.,**

**A w
przypadku
niewwzględnienia
powyższych
zarzutów:**

**2.
rażącą
surowość
i
tym
samym
nieuspołmierność
orzeczonej
kary
w
stosunku
do
stopnia
winy,
motywacji
i
sposobu
zachowania
się
oskarżonego
W.
M.,
a
nadto
do
jego
właściwości
i
warunków
osobistych.**

Zwięźle
o
powodach
uznania
zarzutu
za
zasadny,
częściowo
zasadny

albo
niezasadny

Odnosząc się do apelacji W. M. nie dopuścił się Sąd Okręgowy obrazy przepisu art. 4 kpk, 7 kpk i art. 410 kpk. Poza sporem jest, że Sąd I instancji przeprowadził wszystkie istotne dla odpowiedzialności karnej oskarżonego dowody, odstępując w niewielkim zakresie od zasady bezpośredniości, co miało oparcie

w
art.
391
kpk,
a
naruszenia
tego
przepisu
apelujący
przecież
nie
zarzuca.
Gdyby
nawet
taki
zarzut
sformułował,
to
nie
miałby
skarżący
racji,
jeśli
zważyć,
że
przesłanki
wskazane
w
tym
przepisie
do
odczytania
protokołów
zeznań
niektórych
świadków
sporządzonych
w
postępowaniu
przygotawczym
ziściły
się.
Nie
przekroczył
Sąd
również
granic
określonych
art.
7

kpk
oceniając
zebrane
dowody.
Obronca
koncentrując
się
na
relacjach
E.
W.
(2),
J.
S.,
E.
T. i
K.
B.,
które
stanowiły
podstawę
ustaleń
w
zakresie
skazania
oskarżonego
traci
z
pola
widzenia
jednoznacznie
obciążającą
relację
W.
U.,
do
której
odwołuje
się
Sąd
I
instancji.
To
zatem
ocena
skarżącego,
a
nie
Sądu,
ma

charakter
wybiórczy.
Zeznania
tego
świadka
są
kontestowane
tylko
z
tego
powodu,
że
ma
interes,
aby
umniejszyć
własną
odpowiedzialność
karną,
a to
nie
przekonuje
żeby
skutecznie
podważyć
wszechstronną,
pogłębioną
ocenę
dowodów
poczynioną
przez
Sąd
I
instancji.
Argumenty
apelującego
mają
charakter
ogólnikowy
i
abstrahujący
od
spójnej,
całościowej
oceny
dowodów
stanowiących
podstawę
skazania
oskarżonego.

Chybnym
okazał
się
również
zarzut
rażącej
niewspółmierności
kary.
Skarżący
nie
wykazał
takiego
stopnia
dysproporcji
między
karą
orzeczoną
a
oczekiwaną,
która
by o
takim
rażącym
stopniu
świadczyła.
Niejasne
i
nierozumiałe
dla
Sądu
Apelacyjnego
są
argumenty,
które
zmierzają
do
przekonania,
że
Sąd
znamię
czynu
potraktował
jako
okoliczność
obciążającą
przy
wymiarze
kary.
Podkreślić
wręcz

należy,
że
mając
na
względzie
fakt
orzeczenia
kary
z
warunkowym
zawieszeniem
wykonania
wobec
oskarżonego,
który
dopusił
się
wielu
przestępstw
(których
granica
ustawowego
zagrożenia
wynosiła
8 lat
pozbawienia
wolności)
co
dowodzi
konsekwencji
i
determinacji
przestępczej
działalności
oskarżonego
oraz
znacznego
stopnia
zdemoralizowania,
uznać
należało
by
raczej
karę
wymierzoną
oskarżonemu
jako
łagodną
a
nie

surową,
a
tym
bardziej
rażąco
surową.

Kontrolując
orzeczenie
o
karze
w
stosunku
do
oskarżonego,
nie
dopatrzył
się
Sąd
Apelacyjny
jej
rażącej
niewspółmierności.

Wniosek

Podnosząc
powyższe
zarzuty częściowo
obrońca zasądny
wniósł niezasadny
o
zmianę
zaskarżonego
wyroku
poprzez:

1.

węzła
kary
łącznej,

2.

zmianę
zaskarżonego
wyroku
w
części

wiązanie

zmianę

dotyczącej
czynów
opisanych
w
punktach
XVIII,
XIX,
XX,
XXI
i w
konsekwencji
tego
uniewinnienie
oskarżonego
od
zarzucanych
mu
czynów,

ewentualnie
o
uchylenie
zaskarżonego
wyroku
we
wskazanych
powyżej
zakresie
i
przekazanie
sprawy
do
ponownego
rozpoznania
Sądowi
I
instancji

Zwiąże
o
powodach
uznania
wniosku
za
zasadny,
częściowo
zasadny
albo
niezasadny.

<p>Argumenty apelującego mają charakter ogólnikowy i abstrahujący od spójnej, całościowej oceny dowodów stanowiących podstawę skazania oskarżonego, nie dały zatem podstaw do uwzględnienia wniosków sformułowanych w apelacji.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		

<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Sąd Apelacyjny utrzymał zaskarżony wyrok w mocy wobec J. N., W. M. i E. C..</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Ustalenia Sądu Okręgowego odnośnie do przypisania oskarżonym przestępstw nie były dowolne. Kwestionowanie oceny prawnej czynów przypisanych oskarżonym również nie zasługiwało na uwzględnienie. Argumenty apelujących miały charakter abstrahujący od całościowej oceny dowodów stanowiących podstawę skazania oskarżonych, nie dały zatem podstaw do uwzględnienia wniosków sformułowanych w apelacjach.</p>		

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i			

<p>umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia</p>			
<p>4.1.</p>	<p>Błędne ustalenia faktyczne w efekcie naruszenia reguł art. 7 kpk, skutkowały nieuprawnionym uniewinnieniem R. T. (1), A. G., M. K. (2) i P. W. (1) od zarzucanych im czynów. Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok wobec tychże oskarżonych i sprawę w uchylonym zakresie przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Świdnicy.</p>	<p>art. 454 § 1 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>			
<p>Przy ponownym rozpoznaniu sprawy będzie miał na względzie Sąd I instancji uwagi wyrażone w odniesieniu do zarzutów apelacji Prokuratora.</p>			
<p>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>			

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV. V.	Zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. D. i adw. I. D. po 738 zł, w tym należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonym w postępowaniu odwoławczym znajduje uzasadnienie w treści przepisu § 17 ust. 2 pkt. 5 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej	

	<p>udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019r., 18 t.j.).</p> <p>Na podstawie art. 624 kpk zwolniono oskarżonych J. N., W. M., E. C., G. Z. i W. S. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, a poniesionymi wydatkami obciążono Skarb Państwa.</p>						
7. PODPIS							
<table border="1"> <tr> <td>Wiesław</td> <td>Andrzej</td> <td>Bogusław</td> </tr> <tr> <td>Pędziwiatr</td> <td>Kat</td> <td>Tocicki</td> </tr> </table>	Wiesław	Andrzej	Bogusław	Pędziwiatr	Kat	Tocicki	
Wiesław	Andrzej	Bogusław					
Pędziwiatr	Kat	Tocicki					

3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Okręgowy w Świdnicy
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 15 lipca 2019r. sygn. akt III K 84/17
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej J. N.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 15 lipca 2019r. sygn. akt III K 84/17		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej E. C.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 15 lipca 2019r. sygn. akt III K 84/17		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	4	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego W. M.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 15 lipca 2019r. sygn. akt III K 84/17	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana